

Arrest

nr. 301 924 van 20 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESSEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 20 februari 2006.

1.2. Verzoeker dient op 19 april 2022, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: NBMV) een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 29 juni 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 september 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van

de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou-origine te zijn. U bent afkomstig uit het lager gelegen gedeelte van het dorp Basawel, district Momand Dara, provincie Nangarhar. Dat deel van het dorp was in handen van de taliban.

Uw vader was eerst leerkracht chemie en biologie in de E. school, een school voor zowel jongens als meisjes. Later werd hij hoofd van die school. Op die school volgde u ook les. De school lag naast het districtshuis. De districtsleider van Momand Dara, N. A. Z., was een klasgenoot van uw vader geweest. UNHCR en Unicef kwamen een 15-tal keer naar de school, telkens op uitnodiging van uw vader. Hij besprak dan verbeterprojecten voor de school en de organisaties realiseerden die dan. Ook nam uw vader 30-40 keer deel aan bijeenkomsten in het districtshuis, op uitnodiging van N., meestal werden er dan schoolzaken besproken.

Telkens als de taliban uw vader zagen op weg van school naar huis, spraken ze hem aan over zijn werk. Hem werd verweten samen te werken met de districtsleider en met de regering, hoofd te zijn van een school waar ook meisjes school liepen en een spion te zijn. Er zou ook gevraagd zijn informatie door te spelen aan hen. Soms werd er geld gevraagd en tweemaal werd zijn wagen in beslag genomen door de taliban. De taliban kwamen ook regelmatig naar uw woning en vroegen dan eten, net zoals ze deden bij andere dorpelingen. Ook werden bij deze bezoeken dezelfde verwijten ten aanzien van uw vader geuit. Nog ontving uw vader een 10-tal dreigtelefoontjes waarbij weer dezelfde zaken geuit werden. Ook ontving hij heel veel dreigbrieven. Uw vader besprak de problemen met de districtsleider, maar die zei hem zich geen zorgen te maken. Wel zond hij eenmaal 4 politieagenten. Die bewaakten jullie huis gedurende 2-3 dagen. Aangezien er niets gebeurde, gingen ze ook weer weg. Op een dag vroegen de taliban uw vader informatie door te spelen over de vergaderingen die hij bijwoonde in het districtshuis. Hij verklaarde dit te zullen doen. Deze vraag werd ook gesteld tijdens de dreigtelefoontjes. Ook u werd daarbij vernoemd en gevraagd om de informatie waarover uw vader beschikt door te spelen. Ze zeiden eveneens dat ze u en uw vader niet met rust zouden laten. Een maand voor uw vader werd neergeschoten, verhuisde u met uw gezin naar een huurhuis in het hoger gedeelte van Basawel om aan de bedreigingen te ontsnappen. Ook daar ontving uw vader nog enkele dreigtelefoontjes en kwamen de taliban 's nachts naar de woning.

Twee maanden voor de val in Afghanistan ging uw vader na zijn werk naar de bazar Marco. Daar werd hij neergeschoten door de taliban. Hij verbleef 10 dagen in het ziekenhuis. Nadien bleef hij nog 5 dagen thuis. Gedurende deze 15 dagen kenden jullie geen probleem meer. Vervolgens verliet u Afghanistan samen met uw vader, richting Iran. Daar kwamen jullie bij een verschillende smokkelaar terecht en u reisde door naar Europa. Via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk kwam u uiteindelijk op 18 april 2022 aan in België. Op 19 april 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Na jullie vertrek uit Afghanistan keerde uw moeder met uw broers en zussen terug naar jullie huis in het lager gedeelte van Basawel. Ze kenden er geen problemen meer.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te worden door de taliban omwille van het feit dat u en uw vader geen informatie hebben doorgespeeld aan hen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer:

Een kopie van uw taskara; een kopie van de taskara van uw vader; een kopie van een foto van u en uw vader; een kopie van een certificaat van uw vader; kopieën van foto's van uw vader op de school toen het districtshoofd de school bezocht en kopieën van foto's waarop uw vader in het ziekenhuis ligt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen heeft kenbaar gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Ook het CGVS heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw persoonlijk onderhoud kwam naar voor dat u de taliban vreest omwille van de werkactiviteiten van uw vader en het feit dat jullie geen informatie zouden hebben doorspeeld aan hen. Uw vader zou constant benaderd en bedreigd zijn en dreigbrieven ontvangen hebben (CGVS p. 15 ev.). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door enkele bedrieglijke en tegenstrijdige verklaringen en door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, waardoor het CGVS geen enkel geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u bedrieglijke verklaringen aflegde omtrent eerdere verzoeken om internationale bescherming in Bulgarije en Oostenrijk waardoor uw geloofwaardigheid reeds wordt ondermijnd. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u enkel vingerafdrukken afstond in Bulgarije en Oostenrijk (verklaring DVZ vraag 23, vraag 33). Voor het CGVS beweerde u aanvankelijk nergens anders dan in België een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Geconfronteerd met informatie waarover het CGVS beschikt (een kopie van deze informatie bevindt zich in uw administratief dossier) en waaruit blijkt dat u een verzoek indiende in zowel Bulgarije alsook in Oostenrijk, ontkende u dit. U verklaarde nu in beide landen enkel vingerafdrukken te hebben gegeven maar ontkende nogmaals verzoeken te hebben ingediend (CGVS p. 26). Nochtans blijkt uit de informatie dat u op 7 maart 2022 een verzoek indiende in Bulgarije en op 6 april 2022 in Oostenrijk (zie Eurodac search result, dd. 19 april 2022). U heeft met andere woorden verschillende andere EUlanden doorkruist, maar wilde naar België komen (CGVS p. 26). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij in een land waar hij een verzoek om internationale bescherming indient, het antwoord op dat verzoek afwacht.. Het feit dat u dat niet deed, gewoon verder reisde én uw eerdere verzoeken voor de Belgische asielinstanties bovendien poogde te verbergen, ondermijnt dan ook reeds in niet geringe mate uw nood aan internationale bescherming.

Nog dient te worden opgemerkt dat er een aantal belangrijke anomalieën vast te stellen zijn tussen uw verklaringen voor de DVZ en uw verklaringen op het CGVS waardoor uw geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd.

Zo beweerde u voor de DVZ dat uw vader directeur was van de school E., zonder meer (Vragenlijst CGVS vraag 5). Op het CGVS beweerde u dat hij directeur was van deze school en dat er op die school zowel jongens als meisjes zaten. O.a. omwille van het onderwijs aan meisjes zou uw vader regelmatig bedreigd zijn door de taliban (CGVS p. 15). Voor de DVZ maakte u van bedreigingen omwille van deze reden geen enkele melding (Vragenlijst CGVS).

Verder beweerde u tijdens uw gehoor op de DVZ dat de problemen gestart zijn toen uw vader op een dag werd tegengehouden door de taliban met de vraag om voor hen te werken en informatie door te spelen. U haalde geen eerdere problemen aan (Vragenlijst CGVS vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS beweerde u dan weer dat uw vader al veel problemen gekend heeft alvorens hem gevraagd werd informatie door te spelen. Zo beweerde u dat de taliban uw vader elke keer dat ze hem tegenkwamen van of naar het werk, tegenhielden en bedreigden. Soms werd er ook geld gevraagd, tweemaal werd zijn auto in beslag genomen. Ook ontving hij voordien al een tiental dreigtelefoontjes en heel veel dreigbrieven. Hij besprak deze problemen met het districtshoofd en die voorzag zelfs enkele dagen bewaking (CGVS p. 15 ev.). Ook over al deze problemen repte u met geen woord tijdens uw gehoor op de DVZ. (vragenlijst CGVS vraag 5).

Nog maakte u tijdens uw gehoor bij de DVZ geen melding van een onderverdeling van uw dorp in lager Basawel – waar de taliban de macht heeft en waar uw huis zich bevond – en hoger Basawel – waar het wel veilig was (registratie niet-begeleide minderjarige; verklaringen DVZ). U maakte deze opsplitsing wel op het CGVS. Meer nog, tijdens uw gehoor op het CGVS beweerde u dat u en uw gezin verhuisden naar hoger Basawel om aan de problemen met de taliban te ontsnappen (CGVS p. 15, 21-23). Ook over deze verhuis repte u met geen woord voor de DVZ (registratie niet-begeleide minderjarige; verklaringen DVZ).

Geconfronteerd met enkele van deze anomalieën, beweerde u bepaalde zaken wel verteld te hebben en over andere zaken geen vragen gekregen te hebben (CGVS p. 26). Deze uitleg is geenszins afdoende om bovenstaande flagrante anomalieën te vergoelijken. Het louter beweren dat u bepaalde zaken wel verteld zou hebben, zonder dat die weerslag vinden in het administratief dossier is niet serieus. Ook uw bewering dat u bepaalde vragen niet gesteld werden, houdt geen steek. Gezien uw beweerde problemen voortvloeien uit de werkactiviteiten en de problemen van uw vader – hetgeen de kern van uw asielaanvraag is – mag er logischerwijze verwacht worden dat u zelf en van bij aanvang van uw procedure om internationale bescherming alle elementen correct, volledig en gedetailleerd aanhaalt, hetgeen u in casu niet deed. Dat u niet expliciet naar bepaalde zaken werd gevraagd, snijdt geen hout. Er kunnen u logischerwijze geen vragen gesteld worden over zaken die u niet zelf aanhaalt. Waarom u dan bovendien bij het CGVS wel spontaan bepaalde zaken aanhaalde, terwijl u hier ook niet uitdrukkelijk naar werd gevraagd, kan niet worden ingezien. Uw loutere postfactum verklaringen, in een poging de vastgestelde anomalieën te verklaren, kunnen dan ook niet worden aangenomen. Er kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat, indien de feiten die u voor het CGVS aanhaalde, zich daadwerkelijk hebben voorgedaan u deze ook reeds uitdrukkelijk zou hebben vermeld tijdens uw interview bij de DVZ.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, toen u werd gevraagd hoe het interview bij DVZ verlopen was, bevestigde dat u de belangrijkste redenen voor uw vertrek uit Afghanistan in grote lijnen heeft aangehaald. U stelde dat uw verklaringen voorgelezen werden op de DVZ en u tekende voor akkoord. U haalde enkel aan dat u op de DVZ een korte samenvatting gaf en dat u er werd meegedeeld dat u in een volgend interview alle details zou mogen geven (CGVS p. 4). Gezien u omwille van tal van bedreigingen t.a.v. uw vader, tal van dreigbrieven en dreigtelefoontjes problemen zou hebben gekend en verhuisd zou zijn – hetgeen de kern van uw asielerzoek betreft en geenszins details – Afghanistan zou hebben verlaten en er momenteel niet zou kunnen terugkeren, mag er logischerwijze verwacht worden dat u al deze feiten ook wel degelijk bij de DVZ zou hebben aangehaald, minstens bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, wanneer u werd gevraagd naar het verloop van het interview bij de DVZ, zou hebben aangebracht dat u ook essentiële kernelementen niet had aangebracht. Dat u de kernelementen van uw relaas bovendien zelf als ‘details’ omschrijft (zie supra), is ook veelzeggend.

Verder kan nog worden opgemerkt dat er vragen kunnen gesteld worden bij de door u geschetste chronologie van de problemen. Zo verklaarde u dat de problemen met de taliban zouden gestart zijn toen uw vader hoofd werd van de school omdat hij sindsdien samenwerkte met organisaties en met het districtshoofd N., die een klasgenoot van uw vader was geweest (CGVS p. 4-5, 9-10, 15-17, 23, 26). Dat uw vader het districtshoofd zou gekend hebben, vermeldde u opvallend genoeg ook weer niet op de DVZ (Vragenlijst CGVS vraag 5). Uw vader zou de functie van schoolhoofd 1-1,5 jaar hebben uitgeoefend en dit tot aan zijn vertrek (CGVS p. 16, 25). Nochtans verklaarde u eveneens dat N. slechts gedurende 6 maanden en dit tot aan de val van de vorige Afgaanse overheid districtshoofd is geweest (CGVS p. 9). Uw bewering dat uw vader reeds 1-1,5 jaar problemen zou hebben gekend omwille van zijn banden met het districtshoofd N. (CGVS p. 20) kan dan ook niet worden aanvaard.

Indien al geloof kan gehecht worden aan de vermeende problemen van uw vader gedurende 1-1,5 jaar – quod non – dan nog lijkt de werkwijze van de taliban zeer amateuristisch. Zo beweerde u dat uw vader steeds tegen de taliban zei dat hij de info zou geven, maar dat hij die nooit gaf hij (CGVS p. 25). Waarom de taliban zich gedurende gans die periode zouden bezighouden met uw vader meermaals te bedreigen via dreigtelefoontjes en dreigbrieven en te bestelen maar dat ze hem wel telkens zonder verdere sancties lieten gaan en dit ondanks het feit dat hij geen informatie doorspeelde, is heel bevreemdend. De vraag dringt zich dan ook op waarom de taliban zoveel moeite zouden steken in al deze verbale en materiële bedreigingen en niet harder zouden optreden tegenover uw vader gelet op het feit dat hij 1-1,5 jaar lang niet op hun eisen inging en gewoon zijn werk verderzette. Nochtans wisten ze waar hij woonde en werkte en konden ze hem makkelijk te pakken krijgen. Door zo te werk te gaan gaven de taliban uw vader trouwens de kans aan hen te ontkomen en/ of voorzorgsmaatregelen te nemen, hetgeen hij slechts eenmaal zou gedaan hebben door het districtshoofd te verwittigen en bewaking te krijgen (CGVS p. 22). Dat de taliban, de groepering die op korte tijd een gans land kon innemen, op een dergelijke ondoeltreffende manier te werk zouden gaan, kan niet overtuigen. De volhardende manier van optreden van de taliban ten aanzien van uw vader – gedurende 1 à 1,5 jaar vielen ze hem lastig en bedreigden ze hem – staat dan ook haaks op hun weinig doortastende manier van optreden gelet op uw vaders ‘ongehoorzaamheid’.

Daarnaast is het volstrekt onduidelijk waarom de taliban van uw vader, die al meermaals door hen zou bedreigd zijn, zouden verwachten dat hij een geschikte spion zou zijn en informatie zou willen doorspelen. Het valt immers te verwachten dat hij allerm minst loyaal aan de taliban zou zijn na alles wat ze al deden.

Ook is het allerm minst geloofwaardig dat de taliban ook ineens van u zouden verwachten dat u hen informatie zou doorspelen (CGVS p. 16 ev.). Waarom ze van u – die geen banden heeft met het districtshuis en dus over geen enkele vorm van informatie beschikt – zouden verwachten dat u informatie zou willen en kunnen doorspelen, terwijl uw vader dat al niet doet, slaat nergens op. Hier dringt ook de vraag zich op waarom de taliban zich zou bezighouden met informatie over het districtshuis via uw vader te weten te komen, in plaats van zich hiervoor rechtstreeks tot het districtshoofd te richten. U verklaarde bovendien dat het districtshoofd zelf geen problemen kende (CGVS p. 18).

Dat de taliban na 1-1,5 jaar dan ineens zonder concrete aanleiding overgaat tot de drastische maatregel uw vader neer te schieten op de markt, is niet plausibel en wordt bovendien bijkomend ongeloofwaardig bevonden aangezien u en uw vader sinds de (beweerde) schietpartij geen verdere problemen meer kenden met de taliban (CGVS p.24). Voor de DVZ beweerde u dan weer dat uw vader na zijn ontslag uit het ziekenhuis wel nog werd bedreigd (Vragenlijst CGVS vraag 5).

U legt bovendien ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor ter staving van de verschillende bedreigingen – jullie zouden nochtans ettelijke dreigbrieven ontvangen hebben – noch van de aanval op uw vader. De kopieën van twee foto's van uw vader in het ziekenhuis voegen niets wezenlijks toe aan uw relaas. Immers, los van het feit dat uit de voorgelegde foto's op geen enkele manier kan worden afgeleid wie de persoon is kwestie is en wat uw eventuele band met deze persoon is, blijkt uit deze foto's op geen enkele manier wanneer en waarom uw (vermeende) vader in het ziekenhuis lag. Dat hij er lag nadat hij werd beschoten omwille van het feit dat hij niet inging op de eisen die de taliban ruim een jaar lang stelde, blijkt geenszins uit deze foto's.

Ten slotte wordt uw vrees tegenover de taliban ernstig gerelativeerd door de vaststelling dat uw moeder, broers en zussen na uw vertrek uit Afghanistan naar jullie woning in lager Basawel terugkeerden en dat ze er geen problemen meer kenden. De taliban zouden ook niet meer komen zoeken zijn naar u of uw vader (CGVS p. 14, 25). Opmerkelijk is ten slotte dat uw broer M. momenteel dezelfde leeftijd heeft als de leeftijd die u had toen u Afghanistan zou hebben verlaten (CGVS p. 13). Hij verblijft thans ook probleemloos in Afghanistan (CGVS p. 13-14).

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt duidelijk dat uw vluchtrelaas met haken en ogen aaneen hangt en bijgevolg kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde vluchtrelaas.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat aan u werd gevraagd binnen de 8 werkdagen na het gehoor op het CGVS de originele documenten van de voorgelegde kopieën over te maken (CGVS p. 11). Tot op heden maakte u geen enkel origineel document over.

Hoe dan ook hebben documenten slechts bewijswaarde indien ze een geloofwaardig relaas ondersteunen, hetgeen hier duidelijk niet geval is. Bovendien betreffen de foto's en documenten aangaande uw vader zijn werk louter kopieën, die geen bewijswaarde hebben aangezien ze makkelijk te vervalsen zijn. Bovendien spreken deze stukken zich niet uit over de problemen die u of uw vader zouden hebben gekend Voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan. Uit de voorgelegde stukken kan overigens ook op geen enkele manier worden afgeleid dat de afgebeelde / vermelde persoon effectief uw vader is.

Wat betreft de neergelegde kopieën van uw taskara en die van uw vader en een kopie van één foto van jullie twee samen, kan vooreerst nogmaals herhaald worden dat, gezien het makkelijk te vervalsen karakter van stukken, aan deze documenten evenwel geen bewijswaarde kan worden toegekend. Ook hier dient nogmaals te worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat de voorgelegde taskara en voorgelegde foto bovendien wel degelijk uw vader betreffen.

Zelfs indien het ten andere zou vaststaan dat de voorgelegde stukken uw vader betreffen – quod non – dan nog wijzigt dit niets temeer daar deze stukken dan hoogstens kunnen aantonen dat uw vader

werkzaam was op een school, niets meer en niets minder. De voorgelegde stukken spreken zich op geen enkele manier uit over de problemen die uw vader, en vervolgens ook u, omwille van uw vader zijn werk zouden hebben gekend met de taliban.

Ook uw eigen taskara voegt niets wezenlijks toe temeer daar deze enkel uw persoonsgegevens betreft – deze staan vooralsnog niet ter discussie - en zich verder niet uitspreekt over uw vluchtmotieven en redenen waarom uw Afghanistan zou hebben verlaten dan wel er tot op heden niet zou terugkunnen.

Volledigheidshalve kan aan dit alles nog worden toegevoegd dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig

geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazaragemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van

de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald,

en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative,_security-related,_and_humanitarian_developments van 4 november 2022,

beschikbaar

op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Waar uw advocaat beweert dat u bij terugkeer uit het Westen als ongelovige zal worden bestempeld (CGVS p. 24), moet worden vastgesteld dat dit een loutere bewering is van haar kant. Er werden geen concrete elementen aangereikt waaruit dit zou kunnen blijken.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot ruim 16-jarige leeftijd (17,9 jaar op basis van jongste leeftijd van leeftijdsonderzoek in april 2022) in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelde u er naar school te gaan, hebt u nog steeds contact met uw familie daar en zijn uw vrienden in België van Pashtoun-origine (CGVS p. 8, 13-14). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal

worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en artikel 48/6, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift:

“De bestreden beslissing stelt dat na grondig onderzoek van alle feiten die verzoeker heeft aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker zou evenmin aannemelijk hebben gemaakt dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Zo stelt men dat verzoeker zijn problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker vreest de taliban omwille van de werkactiviteiten van zijn vader en het feit dat zij geen informatie hebben doorgespeeld aan hen. Zijn vader werd constant benaderd en bedreigd en heeft dreigbrieven ontvangen.

Eerst en vooral stelt men dat verzoeker reeds in Bulgarije en Oostenrijk vingerafdrukken afstond en bijgevolg op 7 maart 2022 een verzoek indiende in Bulgarije en op 6 april 2022 in Oostenrijk. Zo stelt men dat verzoeker verschillende andere EU landen doorkruist, maar wilde naar België komen (CGVS p. 26). Men stelt dat het feit dat verzoeker gewoon verder reisde én zijn eerdere verzoeken voor de Belgische asieliinstanties bovendien poogde te verbergen, zijn nood aan internationale bescherming ondermijnt. Verzoeker heeft geenszins proberen te verbergen dat zijn vingerafdrukken reeds in Bulgarije en Oostenrijk werden afgenomen. Echter stelt hij dat er geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend aangezien hij geen interviews heeft afgelegd of beslissing heeft ontvangen. Dit betreft dus slechts een miscommunicatie.

Verder stelt men dat er een aantal belangrijke anomalieën vast te stellen zijn tussen zijn verklaringen voor de DVZ en zijn verklaringen op het CGVS waardoor zijn geloofwaardigheid verder zou worden ondermijnd.

Zo stelt men dat verzoeker wel had verklaard bij de DVZ dat zijn vader directeur was van de school E., maar op het CGVS verklaarde dat hij directeur was van deze school en dat er op die school zowel jongens als meisjes zaten.

Verder stelt verwerende partij onterecht dat verzoeker tijdens zijn gehoor op de DVZ zou hebben verklaard dat de problemen gestart zijn toen zijn vader op een dag werd tegengehouden door de taliban met de vraag om voor hen te werken en informatie door te spelen

Nog verwijt men verzoeker dat hij tijdens zijn gehoor bij de DVZ geen melding van een onderverdeling van zijn dorp in lager Basawel – waar de taliban de macht heeft en waar zijn huis zich bevond – en hoger Basawel – waar het wel veilig was (registratie niet-begeleide minderjarige; verklaringen DVZ). Zo stelt men dat verzoeker deze opsplitsing wel op het CGVS maakte.

Geconfronteerd met enkele van deze anomalieën, beweerde verzoeker dan ook terecht dat hij over bepaalde zaken geen vragen gekregen had gekregen.

Verzoeker verklaarde immers het volgende: [...]

Er kan niet ontkend worden dat zijn verklaringen op DVZ beknopt diende te zijn en dat deze verklaringen zijn verklaringen geenszins tegenspreken. Verzoeker stelde dan ook op het CGVS dat hij een korte samenvatting gaf en dat hem er werd meegedeeld dat hij in een volgend interview alle details zou mogen geven.

Verzoeker heeft geloofwaardige verklaringen afgelegd over de tewerkstelling van zijn vader. Verzoeker verklaarde dat de problemen met de taliban gestart zijn toen zijn vader hoofd werd van de school omdat hij sindsdien samenwerkte met organisaties en met het districtshoofd N., die een klasgenoot van zijn vader was geweest.

Zijn vader heeft de functie van schoolhoofd 1-1,5 jaar hebben uitgeoefend en dit tot aan zijn vertrek. Even later werd zijn vriend, N. de district leider en werden er nadien vergaderingen georganiseerd.

De verwerende partij stelt dat verzoeker heeft aangehaald dat N. slechts gedurende 6 maanden en dit tot aan de val van de vorige Afgaanse overheid districtshoofd is geweest (CGVS p. 9). Enkel door deze stelling wordt zijn bewering dat zijn vader reeds 1-1,5 jaar problemen zou hebben gekend omwille van zijn functie op school en zijn banden met het districtshoofd N. ongeloofwaardig geacht. Het is onredelijk dat enkel omwille van een simpele verkeerde tijdindicatie zijn vrees als niet geloofwaardig wordt geacht. Verzoeker heeft verder immers voldoende geloofwaardige verklaringen afgelegd en bewijzen voorgelegd om zijn asielaanspraak te staven.

Bovendien wordt de werkwijze en het feit dat de taliban eveneens van verzoeker verwachtte dat hij hen informatie zou doorspelen. Hoewel het klopt dat verzoeker geen directe banden had met het districtshuis, beschikte hij wel over de informatie. Het districtshoofd kwam namelijk vaker naar verzoekers thuis om zaken met zijn vader te bespreken. Bovendien heeft verzoeker eveneens verklaard dat het districtshoofd zelf beschermd werd door bodyguards waardoor de taliban zich hiervoor niet rechtstreeks tot het districtshoofd kon richten.

Verzoekers vader was werkzaam op E. highschool waar zowel jongens als meisjes naar school gingen. Bovendien had hij banden met het districtshoofd en organisaties waaronder UNHCR en Unicef.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat bepaalde personen die een risicoprofiel hebben te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Er kan evenmin betwist worden dat familieleden van personen deze personen in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de Taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie.

UNHCR geeft in de Guidance Note van februari 2022 aan dat, [...]

Toch benoemt UNHCR een aantal risicogroepen in de Guidance Note. Zo geeft UNHCR aan dat, onder andere, de volgende groepen personen een verhoogde nood aan bescherming hebben: Vrouwen en meisjes, **personen gelieerd aan de voormalige Afgaanse overheid**, personen die buitenlandse strijdkrachten hebben ondersteund, religieuze leiders, personen die gedwongen rekrutering vrezden, **onderwijspersoneel**, personeel werkzaam in de gezondheidszorg, humanitaire werkers, **mensenrechten verdedigers**, journalisten, personen die morele en sociale normen overtreden, etnische en religieuze minderheden en LGBTI personen.

De bestreden beslissing stelt echter onterecht dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de werkzaamheden van zijn vader;

Niettemin volhard verzoeker in zijn verklaringen, m.n. dat zijn vader weldegelijk hoofd was van E. highschool waar zowel jongens als meisjes naar school gingen en hij banden had met het districtshoofd en organisaties waaronder UNHCR en Unicef.

Verzoeker heeft in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert wel degelijk samenhangende en aannemelijke verklaringen betreffende de ondergane feiten in zijn land van herkomst afgelegd, samengenomen met de algemeen gekende actuele situatie in Afghanistan, moet dan ook worden besloten dat in casu is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve wordt verzoeker het voordeel van de twijfel gegund.

Verder stelt de bestreden beslissing dat naast de toekenning van de vluchtelingenstatus er aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is van mening dat hij minstens in aanmerking dient te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan

kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden.

De bestreden beslissing stelt dat bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, er rekening dient te worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Zo stelt men onterecht dat in verzoekers geval er geen concrete elementen aanwezig zijn waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin zou uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert is de vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het geval van verzoeker weldegelijk geïndividualiseerd en geconcretiseerd. Verzoeker heeft immer reeds op jonge leeftijd Afghanistan verlaten. Verzoeker heeft sinds zijn verzoek om internationale bescherming dd. 19.04.2022 veel inspanningen geleverd om zich in de Belgische samenleving te integreren, zo leerde hij de taal, vond hij een tewerkstelling en paste hij zich aan de Westerse waarden en normen.

In het EASO COI Afghanistan van januari 2022 wordt ingegaan op de situatie van personen die een verzoek om internationale bescherming in het Westen ingediend hebben en zij die terugkeren vanuit het Westen naar Afghanistan.

De COI Focus, stelt hieromtrent het volgende : [...]

Het spreekt voor zich dat verzoeker alhier veranderde. Hij heeft een vrijere omgang met meisjes en vrouwen en herzag een aantal van zijn meningen. Zo gaat hij niet meer akkoord met de manier waarop vrouwen in Afghanistan behandeld worden, en heeft hij niet dezelfde klederdracht en haardracht. Verzoeker heeft dus weldegelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar het land van herkomst.

De identiteit van verzoeker is sterk beïnvloed en hij is inmiddels verwesterd. In die zin kan o.m. verwezen worden naar de UNHCR richtlijnen van 19 april 2016. Hieruit blijkt dat men niet effectief moet bekeerd zijn tot een andere religie om beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen. Hierdoor beticht de Afgaanse gemeenschap en in het bijzonder de Taliban hen van steun aan de regering en de internationale gemeenschap. Verzoeker vreest dan ook dat de Taliban hem wel degelijk kan beschouwen als een afvallige.

Er dient rekening gehouden te worden met het feit dat momenteel terugkeerders enkel omwille van de hen toegedichte verwesterde waarden en steun voor de internationale gemeenschap kunnen worden gefolterd en vermoord.

Er kan dan ook niet ontkend worden kan twijfelen over het feit dat de Afgaanse bevolking de jongeman als verwesterd kan zien en dit potentiële risico's zoals foltering of moord met zich meebrengt. Dit gaat verder dan de vraag of de jongeman zelf zich terug kan aanpassen aan de Afgaanse normen en waarden.

Er werd door verwerende partij onvoldoende onderzoek gevoerd over het risico voor terugkeerders die de Afgaanse maatschappij als verwesterd bekijkt. Verwerende partij diende ten minste te onderzoeken of verzoeker bij een eventuele terugkeer riskeert om als verwesterd, dan wel als afvallige te worden beschouwd.

Bovendien blijkt dat sommige leden van de taliban het heft in eigen handen nemen, hun eigen versie opleggen van wat de taliban als regering zouden moeten doen, ondanks wat de officiële woordvoerder of de centrale leiding zegt. De bron beschreef voorts breuklijnen op hoog niveau tussen een zuidelijk en een oostelijk deel van de beweging, maar vermeldde ook dat er veel variatie is van provincie tot provincie en van stad tot stad. Andere bronnen wezen ook op ideologische verschillen tussen fracties binnen de taliban, en spanningen tussen een "oudere" en een "jongere" generatie, waarbij de laatste

een meer "hardline" benadering wenst. Een andere bron stelt dat het geweld tussen rivaliserende fracties meer openbaar worden en noemde de Islamitische Staat Khorasan Province (ISKP) "een gemakkelijke zondebok" voor aanslagen "mogelijk gepleegd" in interne machtsstrijd.

NANSEN stelt eveneens in haar rapport "NANSEN NOTE 3-22 Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer" dat er kan worden aangenomen dat er sinds de machtsovername door de Taliban hoogst waarschijnlijk geen of nauwelijks mensen gedwongen zijn teruggekeerd naar Afghanistan vanuit Europa. Dit is een aannemelijke verklaring voor waarom er geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over (ernstige) problemen bij terugkeer naar Afghanistan uit Europa. NANSEN concludeert dat de beschikbare informatie nog geen duidelijkheid geeft over een aantal essentiële elementen die nodig zijn voor de zorgvuldige beoordeling van de risico's voor personen die na een verblijf in Europa terugkeren naar Afghanistan. Hoe worden Afghaanse personen die terugkeren uit het westen bijvoorbeeld op de luchthaven in Kabul ontvangen? Worden zij door de Taliban ondervraagd? In hoeverre beschikt de Taliban over een monitoringssysteem om na te gaan waar een persoon is geweest, welke functie hij mogelijks vroeger in Afghanistan heeft gehad, familieleden die gezocht worden, etc.? Hoe groot is de kans op foltering als men ondervraagd zou worden door de Taliban op de luchthaven? In hoeverre kan de Taliban de mensen opvolgen op een later moment? Hoe zullen lokale leiders omgaan met personen die terugkeren uit het westen? Hoe zal de lokale bevolking omgaan met personen die terugkeren uit het westen?²

NANSEN benadrukt in het bovenvermelde rapport dat bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een Afghaanse verzoeker, of deze nu behoren tot een risicogroep of niet, op zorgvuldige wijze rekening moet worden gehouden met de ernstige mensenrechtensituatie in Afghanistan en het feit dat het momenteel zeer moeilijk is om betrouwbaar bewijs te verzamelen. Het CGVS zou dan ook eerder het voordeel van de twijfel moeten toekennen wat betreft de aannemelijkheid van verklaringen en de gestelde vrees bij terugkeer naar Afghanistan.³ Dit werd in casu niet gedaan.

Bovendien kan er niet langer worden volgehouden dat de bijgebrachte informatie voldoende actueel is om een zorgvuldige beoordeling te kunnen maken van de risico's bij terugkeer uit Europa.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: [...]

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993) De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende: [...]

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

[...]

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de motivering van verwerende partij niet juist is.

Dat verwerende partij had moeten nagaan in het licht van de aangehaalde elementen of verzoeker nu in aanmerking zou komen voor toepassing van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet, met name vervolging door het herkomstland Kameroen.

Dat dit onderzoek in casu niet werd gevoerd in het kader van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel dan ook ernstig en gegrond is.”

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 12 januari 2024, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- *EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*
- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van 4 november 2022*
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023*
- *UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023*
- *EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023*
- *COI Focus Afghanistan, Migratiebewingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023.*

3.2. Verzoeker maakt op 16 januari 2024, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota waarin hij ingaat op zijn vrees voor vervolging omwille van de werkzaamheden van zijn vader op een school waar zowel jongens als meisjes les volgden en die tevens banden had met internationale organisaties zoals UNICEF. Hij gaat ook nog in op de subsidiaire beschermingsstatus en zijn verwestering. Hij voegt volgende overtuigingsstukken toe:

“1. Steunverklaring;

2. Bewijs tewerkstelling België;

3. Bijkomend document betreffende tewerkstelling vader.”

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de

bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.5. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De Raad wijst er in deze ook op dat de commissaris-generaal de door hem gehanteerde landeninformatie heeft geactualiseerd, middels de aanvullende nota van 12 januari 2024. Het betoog van verzoeker, waarbij hij verwijst naar NANSEN Note 3-22, doet hierover niet anders denken.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de taliban naar aanleiding van het werk van zijn vader bij de E. school waar zowel jongens als meisjes schoolliepen en die banden had met internationale organisaties zoals UNICEF. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de taliban, omdat:

(a) verzoeker bedrieglijke verklaringen afgelegd heeft omtrent zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming in Bulgarije en Oostenrijk waarbij (i) hij verklaarde enkel vingerafdrukken afgegeven te hebben maar uit informatie in het administratief dossier blijkt dat verzoeker zowel in Oostenrijk als Bulgarije een verzoek om internationale bescherming indiende en (ii) van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij in een land waar hij een verzoek om internationale bescherming indient, het antwoord op dat verzoek afwacht;

(b) er een aantal belangrijke anomalieën vastgesteld zijn tussen verzoekers verklaringen bij de DVZ en het CGVS waarbij (i) verzoeker bij de DVZ verklaarde dat zijn vader directeur was van de school E., zonder meer en bij het CGVS verklaarde dat hij directeur was van de school, er op de school zowel jongens als meisjes les volgden en hij omwille van het onderwijs dat hij aan meisjes verstreekte werd bedreigd door de taliban; (ii) verzoeker bij de DVZ verklaarde dat de problemen met de taliban pas gestart zijn toen zijn vader door de taliban werd gevraagd om voor hen te werken en aan hen informatie door te geven terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat zijn vader al veel problemen kende voor hem door de taliban gevraagd werd informatie door te geven; (iii) verzoeker bij de DVZ verschillende problemen die zijn vader had, zoals de dreig telefoons en – brieven, niet vermeldde terwijl hij dit bij het CGVS wel deed; (iv) verzoeker bij de DVZ niet vertelde dat zijn dorp onderverdeeld was in lager Basawel – waar de taliban de macht had en waar zijn huis zich bevond – en hoger Basawel – waar het wel veilig was, en deze opsplitsing wel maakte bij het CGVS; (v) verzoeker bij de DVZ niets heeft verteld over zijn verhuis van lager Basawel naar hoger Basawel; (vi) na confrontatie met een aantal van de anomalieën,

verzoeker beweerde dat hij bepaalde zaken wel verteld had en over andere zaken niet bevraagd was en (vii) verzoeker bij het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft verklaard dat hij de belangrijkste redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan in grote lijnen verteld had bij de DVZ;

(c) er vragen kunnen gesteld worden bij de door verzoeker geschetste chronologie van zijn problemen waarbij verzoekers bewering dat zijn vader reeds een jaar tot anderhalf jaar problemen zou hebben gekend omwille van zijn banden met het districtshoofd N. niet kan worden aanvaard, omdat verzoeker tevens verklaarde dat N. slechts gedurende zes maanden de functie van districtshoofd heeft uitgeoefend;

(d) de werkwijze van de taliban, beschreven door verzoeker, zeer amateuristisch lijkt waarbij het bevreemdend is dat de taliban zich gedurende een jaar tot anderhalf jaar zouden bezighouden met zijn vader meermaals te bedreigen via dreigtelefoontjes en dreigbrieven om hem vervolgens zonder verdere sancties te laten gaan en dit ondanks het feit dat verzoekers vader weigerde informatie door te geven aan hen;

(e) het onduidelijk is waarom de taliban van verzoekers vader zouden verwachten dat hij een geschikte spion zou zijn en informatie zou willen doorspelen waarbij het te verwachten valt dat hij allerm minst loyaal zou zijn aan de taliban na alles wat ze hem al hadden aangedaan;

(f) het allerm minst geloofwaardig is dat de taliban van verzoeker zouden verwachten dat hij hen informatie zou doorspelen aangezien hij geen banden had met het districtshuis en dus over geen enkele vorm van informatie beschikte en zijn vader bovendien ook al geweigerd had informatie door te geven waarbij de vraag gesteld kan worden waarom de taliban zich hiervoor niet rechtstreeks tot het districtshoofd zouden richten;

(g) het niet plausibel is dat de taliban na een jaar tot anderhalf jaar zonder concrete aanleiding over zouden gaan tot het neerschieten van verzoekers vader op de markt, waarbij dit bijkomend ongeloofwaardig wordt bevonden doordat verzoeker verklaarde dat zijn vader sinds de schietpartij geen verdere problemen meer kende met de taliban, terwijl hij bij de DVZ beweerde dat zijn vader na zijn ontslag uit het ziekenhuis nog door de taliban werd bedreigd;

(h) verzoekers vrees tegenover de taliban ernstig wordt gerelativeerd door de vaststelling dat zijn moeder, broers en zussen na zijn vertrek uit Afghanistan terug naar hun woning in lager Basawel zijn verhuisd en daar geen verdere problemen ondervinden waarbij (i) de taliban niet meer komen zoeken zijn naar verzoeker of zijn vader en (ii) verzoekers broer M. momenteel dezelfde leeftijd heeft als verzoeker toen hij Afghanistan verliet en geen problemen ondervindt.

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.5. Verzoeker stelt dat hij geenszins heeft proberen te verbergen dat hij zijn vingerafdrukken in Bulgarije en Oostenrijk heeft afgestaan. Hij houdt vol dat hij in deze twee landen geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend aangezien hij geen interview heeft gedaan of een beslissing ontvangen. Volgens verzoeker is er dan ook sprake van miscommunicatie. Deze *post factum* verklaring doet echter geen afbreuk aan de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal dat hij wel degelijk in twee andere landen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij vaststelt dat: *“Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij in een land waar hij een verzoek om internationale bescherming indient, het antwoord op dat verzoek afwacht.. Het feit dat u dat niet deed, gewoon verder reisde én uw eerdere verzoeken voor de Belgische asielinstanties bovendien poogde te verbergen, ondermijnt dan ook reeds in niet geringe mate uw nood aan internationale bescherming.”* Van iemand die op de vlucht is wegens een vrees voor zijn leven, kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk stappen zou ondernemen om zijn verblijf op duurzame wijze te regelen, zich hierbij baserend op de nood voor bescherming. Dat verzoeker niet gewacht heeft om de gehele asielprocedure in Oostenrijk en Bulgarije te doorlopen, doet afbreuk aan de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging.

5.1.6. Wat betreft de omissies en de anomalieën in verzoekers verklaringen, afgelegd ten overstaan van de DVZ en het CGVS en waar verzoeker stelt dat hem over bepaalde zaken geen vragen werden gesteld, wijst de Raad erop dat de verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming

verplicht is om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. *In casu* stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker bij de DVZ geen melding maakte van het feit dat (i) de school zowel voor jongens als meisjes was, (ii) zijn vader bedreigd werd precies omwille van het onderwijs dat hij aan meisjes verstrekke, (iii) zijn vader al problemen had met de taliban voordat hem gevraagd werd informatie door te spelen, waarbij zijn auto reeds tweemaal in beslag werd genomen en hij verschillende dreig telefoons en – brieven ontving, (iv) verzoekers dorp opgesplitst was in lager Basawel - dat onder controle stond van de taliban en hoger Basawel - waar het wel veilig was - en het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan verhuisd was naar hoger Basawel. Het algemene en ongefundeerde betoog in het verzoekschrift dat verzoeker zijn problemen bij de DVZ beknopt moest uiteen zetten, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de concrete vaststelling *in casu* dat verzoeker aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft bevestigd dat hij geen opmerkingen had bij het gehoor bij DVZ, dat hij hier alle elementen heeft kunnen aanhalen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit Afghanistan (zie NPO, p. 4). Uit het verslag van het gehoor bij DVZ blijkt ook dat verzoekers verklaringen hem werd voorgelezen in het Pashtou en dat hij middels het plaatsen van zijn handtekening bevestigd heeft dat zijn verklaringen, zoals zij in dit verslag werden genoteerd en aan hem voorgelezen, juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (zie AD, “*vragenlijst CGVS*”, p. 2). Deze omissies en anomalieën hebben betrekking op kernelementen van verzoekers relaas. Er kan worden verwacht dat verzoeker deze kernelementen spontaan aanbrengt, *quod non in casu*. Door louter te herhalen dat hem niet naar verdere elementen werd gevraagd en dat hij beknopt diende te zijn, brengt hij de gedane vaststellingen niet aan het wankelen. Ook wanneer slechts een beknopt relaas wordt gevraagd, kan worden verwacht dat verzoeker alle kernelementen aandraagt. De Raad merkt ook op dat uit een verslag van het gehoor bij DVZ blijkt dat verzoeker gedetailleerd inging op de bedreigingen gelinkt aan de eis van het doorspelen van politieke informatie door verzoekers vader, zodat ook geenszins blijkt dat verzoeker in de waan was dat hij zijn problemen slechts in één of twee zinnen zou moeten schetsen. Verzoeker had eenvoudig mits het toevoegen van slechts een paar bijkomende verklaringen, de hierboven weergegeven elementen kunnen aandragen en zo een volledig beeld kunnen schetsen van de kern van zijn problemen. De vaststelling dat hij dit niet heeft gedaan, ondergraaft reeds op zeer ernstige wijze de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

5.1.7. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij waar hij op pertinente wijze vaststelt dat er vragen kunnen worden gesteld bij de door verzoeker geschetste tijdslijn. De commissaris-stelt: “*Zo verklaarde u dat de problemen met de taliban zouden gestart zijn toen uw vader hoofd werd van de school omdat hij sindsdien samenwerkte met organisaties en met het districtshoofd N., die een klasgenoot van uw vader was geweest (CGVS p. 4-5, 9-10, 15-17, 23, 26). Dat uw vader het districtshoofd zou gekend hebben, vermeldde u opvallend genoeg ook weer niet op de DVZ (Vragenlijst CGVS vraag 5). Uw vader zou de functie van schoolhoofd 1-1,5 jaar hebben uitgeoefend en dit tot aan zijn vertrek (CGVS p. 16, 25). Nochtans verklaarde u eveneens dat N. slechts gedurende 6 maanden en dit tot aan de val van de vorige Afgaanse overheid districtshoofd is geweest (CGVS p. 9). Uw bewering dat uw vader reeds 1-1,5 jaar problemen zou hebben gekend omwille van zijn banden met het districtshoofd N. (CGVS p. 20) kan dan ook niet worden aanvaard.*” Waar verzoeker aanhaalt dat het onredelijk is dat verzoekers vrees enkel omwille van een verkeerde tijdsindicatie ongeloofwaardig wordt geacht, wijst de Raad erop dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de

vaststellingen in verband met zijn verklaringen en de door hem neergelegde documenten op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat verzoekers relaas aan geloofwaardigheid ontbreekt. Bovendien gaat het hier ook om een kernelement van verzoekers vluchtrelaas – met name het schetsen van de correcte tijdlijn van de aanvang van de problemen, gelinkt aan de samenwerking met het districtshoofd N., en het periode gedurende dewelke het districtshoofd zijn functie uitoefende – zodat kan worden verwacht dat verzoeker hier een correcte tijdsindicatie over kan verschaffen. Het gaat ook niet om een klein verschil in de tijdlijn, doch wel om een verschil van 6 maanden tot één jaar. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat deze vaststelling de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas ernstig onderuit haalt.

5.1.8. Wat betreft de werkwijze van de taliban, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling: *“Zo beweerde u dat uw vader steeds tegen de taliban zei dat hij de info zou geven, maar dat hij die nooit gaf hij (CGVS p. 25). Waarom de taliban zich gedurende gans die periode zouden bezighouden met uw vader meermaals te bedreigen via dreigtelefoontjes en dreigbrieven en te bestellen maar dat ze hem wel telkens zonder verdere sancties lieten gaan en dit ondanks het feit dat hij geen informatie doorspeelde, is heel bevreemdend. De vraag dringt zich dan ook op waarom de taliban zoveel moeite zouden steken in al deze verbale en materiële bedreigingen en niet harder zouden optreden tegenover uw vader gelet op het feit dat hij 1-1,5 jaar lang niet op hun eisen inging en gewoon zijn werk verderzette. Nochtans wisten ze waar hij woonde en werkte en konden ze hem makkelijk te pakken krijgen. Door zo te werk te gaan gaven de taliban uw vader trouwens de kans aan hen te ontkomen en/ of voorzorgsmaatregelen te nemen, hetgeen hij slechts eenmaal zou gedaan hebben door het districtshoofd te verwittigen en bewaking te krijgen (CGVS p. 22). Dat de taliban, de groepering die op korte tijd een gans land kon innemen, op een dergelijke ondoeltreffende manier te werk zouden gaan, kan niet overtuigen. De volhardende manier van optreden van de taliban ten aanzien van uw vader – gedurende 1 à 1,5 jaar vielen ze hem lastig en bedreigden ze hem – staat dan ook haaks op hun weinig doortastende manier van optreden gelet op uw vaders ‘ongehoorzaamheid’.*

Daarnaast is het volstrekt onduidelijk waarom de taliban van uw vader, die al meermaals door hen zou bedreigd zijn, zouden verwachten dat hij een geschikte spion zou zijn en informatie zou willen doorspelen. Het valt immers te verwachten dat hij allerm minst loyaal aan de taliban zou zijn na alles wat ze al deden.

Ook is het allerm minst geloofwaardig dat de taliban ook ineens van u zouden verwachten dat u hen informatie zou doorspelen (CGVS p. 16 ev.). Waarom ze van u – die geen banden heeft met het districtshuis en dus over geen enkele vorm van informatie beschikt – zouden verwachten dat u informatie zou willen en kunnen doorspelen, terwijl uw vader dat al niet doet, slaat nergens op. Hier dringt ook de vraag zich op waarom de taliban zich zou bezighouden met informatie over het districtshuis via uw vader te weten te komen, in plaats van zich hiervoor rechtstreeks tot het districtshoofd te richten. U verklaarde bovendien dat het districtshoofd zelf geen problemen kende (CGVS p. 18).

Dat de taliban na 1-1,5 jaar dan ineens zonder concrete aanleiding overgaat tot de drastische maatregel uw vader neer te schieten op de markt, is niet plausibel en wordt bovendien bijkomend ongeloofwaardig bevonden aangezien u en uw vader sinds de (beweerde) schietpartij geen verdere problemen meer kenden met de taliban (CGVS p.24). Voor de DVZ beweerde u dan weer dat uw vader na zijn ontslag uit het ziekenhuis wel nog werd bedreigd (Vragenlijst CGVS vraag 5).”

Door louter te herhalen dat de taliban wel degelijk van hem verwachtten dat hij informatie doorspeelde, omdat hij over deze informatie beschikte aangezien het districtshoofd wel een naar hun thuis kwam, en te benadrukken dat het districtshoofd bodyguards had, zodat de taliban hem niet rechtstreeks konden benaderen, brengt verzoeker de hierboven gedane beoordeling niet aan het wankelen.

5.1.9. Waar verzoeker er nog op wijst dat bepaalde personen die een risicoprofiel hebben, te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties en dat ook familieleden van dergelijke personen in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, wijst de Raad erop dat uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, en waarop de Raad vermag acht te slaan, evenwel niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van onderwijspersoneel, laat staan voor de familieleden (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 186-187; EUAA Country Guidance: Arghanistan van april 2022, p. 71- 72; EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, p. 94-95). Elementen die het risicoprofiel bepalen zijn onder meer het geslacht (d.w.z. vrouwelijke docenten), gebieden waar ISKP operationele capaciteit heeft, personen of instellingen die de richtlijnen en/of het curriculum van de taliban niet volgen, het zich uitspreken tegen de taliban, enz. Bij de beoordeling van de mogelijke nood aan bescherming van onderwijspersoneel is bijgevolg nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij verzoeker op zijn eigen persoon betrokken elementen dient aan te dragen. Zoals hierboven reeds uiteengezet, slaagt verzoeker er niet in op zijn vrees in

concreto aannemelijk te maken. Evenmin heeft hij aannemelijk gemaakt dat zijn vaders school banden had met het districtshoofd en/of internationale organisaties, en om deze reden werd gevisieerd door de taliban. De Raad wijst er hierbij in het bijzonder ook op dat zijn moeder, broers en zussen nog in Afghanistan verblijven en ondertussen terug verhuisd zijn naar lager Basawel waar ze eerst woonden en hier geen problemen meer kenden met de taliban. Verzoeker heeft zelf ook verklaard dat de taliban niet meer langsgelopen zijn om naar hem of zijn vader te vragen (zie NPO, p. 14). Bovendien heeft verzoekers broer M., die op dit moment dezelfde leeftijd heeft als verzoeker toen hij vertrok uit Afghanistan, ook nog geen problemen met de taliban ondervonden. Dit doet verder twijfels rijzen over de ernst van verzoekers voorgehouden vrees.

5.1.10. De Raad treedt tevens de beoordeling van de commissaris-generaal van de door verzoeker overgemaakte documenten, zoals deze kan worden gelezen in de bestreden beslissing, bij. Verzoeker brengt geen elementen aan die deze beoordeling in een ander daglicht plaatst of aan het wankelen brengt. Wat betreft het document van UNICEF dat verzoeker neerlegt bij aanvullende nota, wijst de Raad erop dat dit document gaat over een gedane opleiding over 'malnutrition' in 2020. Dit toont geenszins aan dat verzoekers vader, of de school waar hij directeur van was, banden had met UNICEF. De Raad merkt ook op dat verzoeker op geen enkele wijze verduidelijkt waarom hij niet in staat was om dit document, dat reeds dateert van voor het tijdstip dat verzoeker Afghanistan verliet, niet reeds eerder dan middels een aanvullende nota, over te maken. De Raad stipt verder aan dat het hier gaat om een kopie en wijst verder op objectieve informatie die aanwezig is in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. De Raad stelt dan ook vast dat de bewijswaarde van dergelijke documenten – nog daargelaten de vaststelling dat *in casu* enkel kopieën voorliggen – bijzonder relatief is, (zie AD, map "Landeninformatie", COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 (update)). Er wordt in deze aan herinnerd dat de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mag ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de Raad niet aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

5.1.11. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

5.1.12. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Gelet op bovenstaande blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.1.13. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift melding van een vrees voor vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als 'verwesterd', omwille van zijn verblijf in Europa.

5.1.14. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook

beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor

vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’- d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van

toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *“verwesterd”* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *“verraders”* of *“ongelovigen”*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, August 2022, p. 51, EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *“Country Guidance”* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *“Country guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

5.1.15. De Raad herhaalt vooreerst dat het louter hebben verbleven in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te

maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geïmagineerd/vervolgd.

5.1.16. Het louter verwijzen naar zijn verblijf van enige tijd in Europa, volstaat aldus niet om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen. Ook het ongestaafde en niet verder uitgewerkte betoog dat verzoeker “*een aantal van zijn meningen [herzag]*”, dat hij niet langer akkoord is met de manier waarop vrouwen in Afghanistan worden behandeld en dat hij niet dezelfde haardracht en kledingstijl heeft, volstaat niet. Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota van 16 januari weliswaar documenten bij, waaruit blijkt dat verzoeker alhier aan het werk is, zijn job goed uitvoert en zich goed gedraagt in het opvangcentrum. Dit zijn lovenswaardige elementen en tonen aan dat verzoeker zich inzet om mee te draaien in de samenleving, doch er moet worden vastgesteld dat deze elementen op zich nog niet voldoende zijn opdat kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Evenmin volstaan deze elementen opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geïmagineerd/vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is. De Raad stelt vast dat niet meer voorligt dan een bewijs van tewerkstelling en een steunverklaring van zijn sociaal assistent. In deze stukken wordt summier ingegaan op verzoekers karakter, maar hier kan weinig uit worden afgeleid met betrekking tot de manier waarop verzoeker zich al dan niet openstelt in de Belgische samenleving en de repercussies dat dit heeft op zijn persoon. Ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud, beperkte verzoeker zich ertoe te stellen dat hij druk bezig is met zijn tewerkstelling en dat hij af en toe naar een meer gaat (zie NPO, p. 3). Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

De Raad erkent dat verzoeker bij het verlaten van Afghanistan en het indienen van zijn beschermingsverzoek nog minderjarig was. Hierbij dient wel de kanttekening te worden gemaakt dat verzoeker niet dienstig kan uitgaan van de geboortedatum van 20 februari 2006. Rekening houdend met de leeftijdsbepaling die werd uitgevoerd door de dienst Voogdij, dient te worden vastgesteld dat verzoekers geboortedatum werd bijgesteld naar 1 juni 2004 (zie AD, “*Beslissing Dienst Voogdij inzake de leeftijdsbepaling*”, p. 3). Aldus was verzoeker bij het verlaten van Afghanistan ongeveer 17 jaar oud. Verzoeker heeft heden de leeftijd van 19 jaar. De Raad is er zich van bewust dat verzoeker, gelet op zijn minderjarigheid bij aankomst in België, een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België heeft doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust “westerse” gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt. Echter dient te worden vastgesteld dat *in casu* verzoekers levensomstandigheden onvoldoende worden geconcretiseerd en worden toegelicht, om dit aan te nemen. De duur van zijn verblijf in België sinds april 2022, *in casu* anderhalf jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. Verzoeker heeft bovendien nog een familiaal netwerk in Afghanistan, met name zijn moeder, broers, zussen en maternale oom waarbij hij met zijn moeder en maternale oom nog contact onderhoudt, zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen (zie NPO, p. 13-14).

5.1.17. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op

de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïdoleerd door de taliban.

5.1.18. Er wordt voorts niet betwist dat Afghansen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “*Guidance Note*” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.1.19. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog opwerpt dat hem geen (verdere) vragen werden gesteld op het CGVS aangaande zijn terugkeer naar Afghanistan en inzake zijn vermeende verwestering, moet de Raad erop wijzen dat verzoeker in beginsel de bewijslast draagt en dat het feit dat verzoeker hierover niet (nader) werd bevraagd, hem geenszins de mogelijkheid ontnomen heeft om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, §1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden hoe de machtsovername door de taliban een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie en zijn verwestering. Met de elementen aangevoerd in het verzoekschrift, de aanvullende nota en ter terechtzitting is bij huidig arrest terdege rekening gehouden (zie *supra*).

5.1.20. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.1.21. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen

nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden gevisieerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

5.1.22. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet

voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor

internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLEDDocumenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLEDD 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 34). ACLEDD registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLEDD-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is

toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift als dusdanig, geen concrete persoonlijke omstandigheden uiteen, die volgens hem het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden verhogen. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoeker in te vullen. In de mate dat verzoeker zou verwijzen naar zijn verblijf in het Westen of zijn vluchtrelaas, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd vastgesteld in de voorgaande punten.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES